

III.

ad §§ 13 og 14.

Bed de i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser er de offentlige Politifagers Omraade udenfor Kjøbenhavn draget noget snævrere, end det ifølge Bestemmelserne i Loven om offentlige Politifagers Behandling i Kjøbenhavn § 2 for denne Bys Bedkommende er fastsat. Som tidligere bemærket, har Man ifølge de udenfor Kjøbenhavn stedfindende Forhold anseet det for utilraadeligt her at overføre den i ovennævnte Lovs § 2 optagne Bestemmelse, hvorefter Sager angaaende Myndighedsmisbrug af Politiets Personale, navnlig uberettiget Anvendelse af Magt, kunne bringes for den offentlige Politiret. Disse Sager ville derfor, affeet fra de Undtagelsestilfælde, hvor de i § 14 omhandlede Forseelser af Politiets underordnede Personale maatte kunne fremtræde i Stikfælde af et Myndighedsmisbrug, overhovedet ikke kunne bringes for Politiretten, men blive at behandle som Justitsfager. — Man har dernæst anseet det for urigtigt at optage den i Loven af 11te Februar 1863 § 2 indeholdte Bestemmelse, hvorefter Lovovertrædelser, begaaede af Børn under 15 Aar, forsaavidt Straffen ikke skjønes at maatte blive henjættelse i en Straffeanstalt, skulle behandles som offentlige Politifager. Naar henjættelse til, at den Fritagelse for Straf, som i flige Tilfælde jevnlig vil være paa rette Plads, og som i Kjøbenhavn tilveiebringes ved Dommerens Ret til at slutte Sagen med en Advarsel, ogsaa efter de nu bestaaende Regler uden stor Vanskelighed kan tilveiebringes ad administrativt Veie, jfr. almindelig borgerlig Straffelov § 36, vil der neppe være tabt noget Væsentligt ved Udelukkelsen af denne Bestemmelse, hvorimod dens Optagelse vilde give saadanne Sager en Offentlighed, som navnlig efter Forholdene udenfor Kjøbenhavn vilde kunne have stor Betydning, og i disse Tilfælde ikke vilde være ønskelig.

ad § 15.

Som det vil sees, er den offentlig-mundtlige Behandling af Politifager, ifølge Bestemmelsen i denne Paragraf ikke betinget af, at Lovforslag. Ordentl. Samling 1869—70.

Straffen ikke findes at ville overstige den i Loven af 11te Februar 1863 § 14 forsatte Grændse, en Forskjel, som er grundet i, at nærværende Lovudkast har bevaret den for Tiden bestaaende Afgang til at appellere Dommene i offentlige Politifager, og at Straffens Størrelse saaledes i og for sig ikke kan være en afgjørende Grund imod Anvendelsen af den i Udcastet foreslaaede Behandling.

Paa den anden Side har Man imidlertid anseet det for hensigtsmæssigt i de appellable Tilfælde at tillægge Dommeren Myndighed til efter Sagens Beseffenhed, at beslutte Anvendelsen af den hidtil brugelige Behandling af offentlige Politifager, ved hvilken Bestemmelse Man navnlig har havt saadanne Tilfælde for Die, hvor Sagens Vidtløftighed gjør det vanskeligt at koncentrere Forhandlingen paa een Dag, eller det paa Grund af Sagens fjernere Konsekvenser for Paagældende med Sikkerhed kan forudsæes, at den vil blive appelleret.

Da det ikke er Hensigten, at der udenfor Kjøbenhavn skal holdes Politiret daglig, men det endogsaa maa antages, at der i de mindre Kjøbstæder og paa Landet kun vil blive bestemt eet Retsmøde ugentlig, har Man anseet det for nødvendigt at fastsætte, at der til Behandling af saadanne Sager, der ikke kunne afsættes til det sædvanlige Retsmøde, f. Ex. Sager, hvor Arrest er fornøden, af Politidommeren kan berammes særlige Retsmøder.

ad §§ 16—25.

Disse Paragrafer ere ganske stemmende med §§ 6—13 og §§ 15—16 i Loven af 11te Februar 1863, naar undtages enkelte Afvigelser i § 24, som følge af den forskellige Retsorganisation i og udenfor Kjøbenhavn.

ad § 26.

Denne Paragraf er stemmende med § 17 i Loven af 11te Februar 1863, dog at Man for at tilveiebringe en Garanti for, at Sager, der egentlig egne sig til en strengere Behandling, ikke skulle blive afgjorte paa en saadan Maade, har i de Tilfælde, hvor Sagen er anlagt efter Amtmandens eller Borgmesterens Begjæring, betinget denne Afgjørelses Anven-